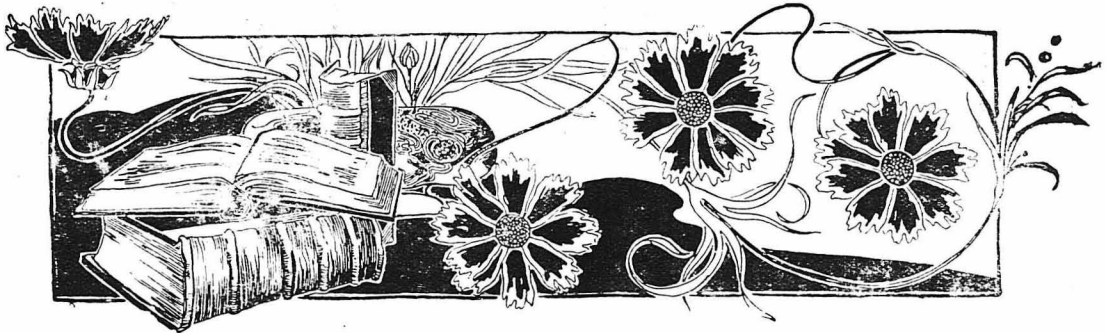

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΣΕΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΠΑΖΕΝ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Κ' έκεινή την Πέμπτη, όπως άλλοστε κάθε Πέμπτη, ή καλή κυρία Μιρού, λίγο κουρασμένη και χλωμή, κρατώντας απ' τα χέρια τα δυο κοριτσάκια της και σπαρχνώντας μισροστά της τα δυο άγούρια της, ανέβαινε με ζόπο την οδόν 'Αμστερνταμ. Δεν έπερνε το λεοφορείο, εν πρώτοις για λόγους οικονομίας — τέσσερες δραχμές έπερταν πολύ τό φρωτικό της ποστοφολί — κ' έπειτα γιατί δεν μπορούσε να βρη τέσσερες θέσεις στη σειρά, αφού δεν την άφηναν να κρατάη παρά μόνο το μικρότερο άγούρι της στά γονάτα της.

Σ' όλο το δρόμο μη μπορώντας να συζητήσει τα παιδιά της που την άφηναν κίθε τόσο κ' έτορχαν ένοχλώντας τους άλλους διαβάτες, δεν έκανε άλλο παρά να ζητάει διαρκώς συγγνώμη από τον κόσμο και να τά φρονάη κοντά της: —Τοτό, άφησε αυτή την κυρία να περάση... Συγγώμη, κυρία μου!... Πάρε λοιπόν τα πόδια σου, Δολόττα!... Φιρίνα, πρόσεξε!... Πάτησε τον κύριο... Συγγώμη κύριε!... Περιμενε Πετρούκο, περιμενε να περάση το αυτοκίνητο... Μη βιάζεσαι!... Έλα γρήγορα εδώ!... Πολές φορές, άηδιασμένη και κουρασμένη από όλη αυτή τη φασαρία, αναρωτιόταν γιατί τάχα είχε έπιβάσει ως καθήκον στον έαυτό της και στα παιδιά της, αυτή την άνάβαση στις Μπατινιόλ κάθε βδομάδα και την έπίσκεψη, μέσ' στο ύψο και σκοτεινό ισόγειο του, στο γέρο θείο της Στέφανο στον οποίο, στο κάτω-κάτω, δεν χραιοστούσε καμμία ύποχρέωση. Άγαμος, εγωίστης, παράξενος, δύσπιστος και φιλάργουρος μολονάτι πλούσιος, είχε άποδοκιμάσει το γάμο της με το Μιρού, ό οποίος ήταν γάμος από έρωτα κ' όχι συμφεροντολογικός. Και ποτέ, ποτέ άλλοστε δεν την είχε ευχαριστήσει για τη στοργή της και τις ταχτικές της έπισκέψεις, όχι μόνο με το παραμικρο δώρο, αλλά ούτε και μ' ένα ενθαρρυντικό λόγο. Όστόσο εκείνη πήγαινε και τον έβλεπε κάθε βδομάδα, όχι για κανένα άλλο λόγο, άλλ' από συνήθεια, από ένα σεβασμό προς την οικογένειά της... Κ' έπειτα ό δυστυχισμένος ό θειος ήταν τόσο γέρος και τόσο άρρωστος.

άσχημα, αισθάνομαι τό τέλο μου να πλησιάζη και όταν βρίζομαι κανεις σ' αυτή τη θέση, ή αλήθεια δεν τόν τρομάζει τί... Έσύ δε μπορείς να μ' αγαπάς πάρα πολύ και σε συγχωρώ γ' αυτό, γιατί δεν υπήρξα ποτέ καλός απέναντί σου... Γι'α να χωρέσει όμως να με βλέπη τόσο τυχερά, αυτό σημαίνει ποζάκι επιδιώξεις. Κάποιο σκοπό βέβαια που πρέπει ναήη κάθε μητέρα που ενδιαφέρεται για τό μέλλον των παιδιών της... Πές μου λοιπόν, τι θέλεις από μένα κ' ίσως άκόμα δεν εινε πολύ άγρια για την εύθυμία σας...

Ακούγοντας αυτά, ή πτωχή κυρία Μιρού στην άρχη κοκκίνησε κ' έπειτα χλώμασε. Έίτερος βέβαια πολύ καλά πως ό θειος της, άποξενόμενος κ' έρημος καθώς ήταν από τον κόσμο, είχε γίνη άθρολος, δύσπιστος και καχυποποιος προς όλους, μη ώστόσο τα λόγια του την επλήρυσαν στα βάθη της στοργής που ένοιουθε πάντοτε προς αυτόν. Δεν τόλμησε ν' άπαντήση γιατί φοβόταν μήπως τά δάξομα που με δυσκολία συζητούσε στα μάτια της, ξεκολλούσαν μόλις άρχιζε να μιλάη. Ό θειος, Στέφανος έξακολούθησε:

— Δεν έχω πιά παρά μιά αδελφή, τη θειά σου τη Μαρία. Αύτη εινε πιο πλούσια από μένα και δε μ' ενδιαφέρει καθόλου. Έρχεται κι' αυτή συχνά εδώ, αλλά μόνο για να μου μιλάη κακόως για τη διαθήκη μου και να παρατηρήη την πορεία της εξασθενώσεως μου. Είμαι πολύ άσχημα διατεθειμένος απέναντί της. Έπειδή δε θά πεθάνω, θέλω ν' ακούσω και σενα... Πές μου, τι θέλεις από μένα!

Παρά τη γλυκύτητα που προσπαθούσε να της δώση ή φρονή του ήταν άνήσυχη και τα μάτια του έλαμπαν από μακαζόβουλη περιέργεια:

Περαγμένη ή κυρία Μιρού, σκέφτηκε στην άρχη ν' άπολογηθή μιά έπειτα της φάνηκε άνώφελο αυτό. Τι την ενδιαφέρει τι σκετιόταν ό θειος της γι' αυτήν. Τό πιο έπειγόν ήταν να τον ενθαρρύνη και να του σκορπίη τις πένθιμες σκέψεις του. Μέσα στην ταρχή της καλής της καρδιάς δεν άκουγε παρά αυτή την επιθυμία:

Ί Ί
Έκεινή την Πέμπτη, ή κυρία Μιρού βριχη το θείο Στέφανο, γλωμό με τά μάτια σβουμένα, να τρέμη σύγκορμος σφωρειασιμένος μέσα στην πολυθρόνα του.

— Πήγαινε τα παιδιά σου να παίξουν μέσα στην τραπεζαρία — της ειπε με τη φωνή του που έτρεμε, και να ξαναγύρουν. Έχω να σου μιλήσω σοβαρά αυτή τη φορά.

Στην άρχη ή κυρία Μιρού ταράχτηκε απ' αυτή την έμπιστοσύνη που της έδειχνε σήμερα ό θειος της. Έστειλε τα παιδιά της να παίξουν, τους σύστησε να εινε φρόνιμα, ξανάκλεισε την πορτα άθόρυντα και ξαναγύρουντας, κάθισε δειά. Μέσα σ' αυτό τό διαμέρισμα όπου τίποτα δεν είχε αλλάξει πρό είκοσι χρόνων, όταν βρισκόταν μόνη της μπροστά τό θείο της γινόταν πάλι ή φοβισμένη και πεθίγνια παιδούλατου παρελθόντος. Ό γέρος τότε άρχισε να της λέει:

—Νοιώθω σήμερα τον έαυτό μου πολύ

να τό δώση έλλίπδες, έτσι κ' αν αυτός δεν τις ήθελε. Γι' αυτό και φώναζε σχεδόν εύθυμα:

—Τι σάς έπιασε, θείο μου, σήμερα και σκέπτεσθε τέτοια πράγματα; Σας έχω δη κ' άλλες φορές πιο γλωμό και πιο άρρωστος απ' αυτή τη φορά!...

Ό θειος άνασχηκόθηκε λίγο, τό βλέμμα του κάπως ζωήρηνε και μόλον που τά λόγια του ήταν σοβαρά ή κυρία Μιρού κατάλαβε ότι δεν ήθελε περισσότερα για ν' αυταπατηθή.

—Δεν κάνεις καλά, τό είπε, ποτό θέλεις να με γελάσης σχετικώς με την κατάσταση μου, δεν κάνεις καλά για το ίδιο σου τό συμφέρον. Αυτό που μπορώ να κάνω σήμερα για σενα, θά τό σκεφτώ τάχα αύριο. Θά εινε άκόμα τάχα καριός αύριο για να τό κάνω; Σκέψου: έχεις τέσσερα παιδιά και ίσως άποκτησης κ' άλλα. Ό σύζυγός σου κερδίει πολύ λίγα και δεν έχει κανένα μέλλον. Έπωφελήσου αυτής της τελευταίας εικαζαρίας: όμολόγησε μου πως ή ζωή σου εινε πολύ σκληρή... Κυταλαβαίνω ότι μου τάποσιώπη

σες ως σήμερα απ' αυτά από περιφάνεια και διακριτικότητα... Μιά δὲν ἔπαυσε περιφάνεια και διακριτικότης μπρός σ' ἕναν ἑτοιμοθάνατο...

Βέβαια ἡ στάσις του καί ὁ ὑποχωρητικὸς του τόνος θὰ μπορούσαν νά ζήσουν τὴ νέα γυναικία νά υποθέσῃ ὅτι ὁ θεὸς τῆς μιλούσε μὲ τὴ μοναδική και εὐλαβική πρόθεσι νά τὴν ὑποχρεώσῃ. Ὅσο, κοντιὰ σ' αὐτὸ ἡ κυρία Μιρὸν ἀντέληθη ἀπὸ τὴν κρυφὴ ἀγῶνα τῆς φωνῆς του, ἀπὸ τῆς μυστικῆς διαπεραστικῆς ματιῆς ποὶ τῆς ἔβλεπε, ὅτι ἐκεῖνο ποὶ περιέμενε προσιάντων νά πληροφροηθῇ ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν τῆς ἦταν ἡ πραγματικὴ ἐντύπωσις ἀπὸ τὴν κατάσταση του. Ὁ γέρος ἔβησε καί ἐξακολούθησε :

—Ἡ διαθήκη μου βρίζεται ἐκεῖ, μέσα στοῦ κάτω συρτάρι αὐτοῦ τοῦ ἐπιπέλου ποὺ ἔχω δέκα χρόνια νά τὸ ἀνοίξω. Ἄρκει νά προσθέσω λίγες γραμμὲς στοῦ χωρισμοῦ και τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σου ἐξασφαλίστηκε... Ἄν νομίζεις ποῖς ἤθελε ἡ στιγμὴ, λέστο μου...

Μιά λεπτὴ καὶ ἀεφανή συστολὴ γιὰ τὴ σύζητησι αὐτὴ περὶ χωρισμοῦ, και ὁ ἀπερίνοτος ὀϊκτος τοῦ νέου τοῦ δυνατοῦ και γερῶτον ἐλπίδες πλάσματος γιὰ ἕνα φτωχὸ κορίτσι ποὺ εἶχε ἀρχίσει νά παλῶν ὁ θάνατος, τὴν ἔβλεπαν νά πῆ φέματα μὲ ὀκνητὴν ὀργὴ τῆς φωνῆς τῆς :

—Ἐσεῖς νά πεθαίνετε θεῖο μου : φωνάζει. Ἐσεῖς θὰ μᾶς θάψετε ὅλους, ἀκόσθη με πού σὰς τὸ λέω... Κι' ἂν μοῦ ξαναμιλήσετε γι' αὐτὲς τῆς ἀνοήσιες, σὰς ὀραζομαι ὅτι δὲν θάρθω πιά νά σὰς δοῦ ποτέ, ποτέ!...

Λίγο κόκκινο κορίτσι ζωοματίας τὰ χλωμά μάγουλα τοῦ γέρου, ἐν ἀσθενικὸ ζωομάγελο ἔβλεπε τὰ χεῖρά του νά σαλεύουν και δὲν ξαναμίλησε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὅταν ἡ ἀνιψιὰ του τοῦ ζήτησε τὴν ἀδεία νά φωνῇ, φωνάζει τὰ παιδιά τῆς κοντὰ του, τὰ χάρθηκε λίγα και ἔπειτα τὴν ἐρώτησε μὲ μιὰ φωνὴ στὴν ὁποία ἔξερωσε ὁ φόβος καί ἡ ἀμφιβολία :

—Θὰ σὲ ξαναδοῦ τὴν ἄλλη Πέπτη. Ἐκεῖνι ζωομάγελο ἦσθα ἦσθα και τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ φρεσικότερο ἦθος τοῦ κοριτοῦ :

—Βέβαια, βέβαια, θεῖο μου... τὴν ἄλλη Πέπτη ὅπως πάντα...

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος ἡ φτωχὴ κυρία Μιρὸν, ποὺ ἀνήσχη, ἔκατο φορές τοῦλάχιστον σκέτησε νά πῆ στοῦ θεοῦ τῆς. Ὁ φόβος ὅμως μπρός τὸν τρομαχὲν μὲ τὴν ἀσφαλιστὴ ἐπίσκεψή τῆς τὴν ἐκώλησε. Μὰ μόλις ἤθελε ἡ Πέπτη, πῶ λαζανιασμένη ἀπὸ καθε ἄλλη φορὰ ἀνέβηκε μαζί μὲ τὰ τέσσερα μικρὰ τῆς ὡς τὴν ὄψη συνουσία τοῦ θεοῦ τῆς. Μόλις εἶδε τὰ παρῶντα τοῦ ἰσογειοῦ του κλειστὰ, τῆς ζήτησε μὲ μιὰς ἡ ἀναγνωθῆ, και μταινώντας μέσα ἔτρεξε κατ' εὐθείαν στὴ θυροφῶ :

—Τι κάνει ὁ θεὸς μου; τὴ ἐρώτησε ἀμέσως.

—Πέθανε τὴν περασμένη νύχτα.

Ἡ κυρία Μιρὸν μὲ τὰ πόδια τῆς ζωομένα, ὄσφρασε τὴν σὲ μιὰ κερὰ. Καί μπρός στοῦ τέσσερα παιδιά ποὶ εἶχαν μείνει μὲ τὸ στέμμα ἀνοικτὸ και μὲ τὰ μάτια τεκνωμένα, ἡ θυροφῶ ἄρχισε νά διηγητὰ :

—Τὴν περασμένη Πέπτη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ τοῦποδὸ καλλίτερο, παρ' ὅλη τὴν ἐξάντλησίν του, πομπεγάλλον ὀλοένα. Καί ὅλες τῆς ἐπομενῆς ἡμέρες ἔλεγε ὀλοένα :

—Ἔτσι εἶνε... Δὲν ἤθελε ἀκόμα ἡ ὄρα τοῦ θανάτου μου... Ἡ ἀνιψιὰ μου μοῦ τὸ εἶπε... Ἐβλεπε ὅτι τοῦ ἔλεγε ὁ γιὰτρός χωρίς ἀντιρροήσι, πεθίθηνα και γελοῦσε μὲ τῆς ἰστορίες ποὶ τοῦ ἔλεγε σὰ νά εἶχε ξαναγενοῦσι. Ὡ! φτωχὴ μου κυρία, εἶνε μιὰ εὐλογία νά φεῦγῃ ζωνεῖς ἐστὶ ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο, χωρίς νά νοσήθῃ τὸ θάνατο του, ν' ἀφήνῃ τὴ ζωὴ μὲ μικροῦς ἡσυχῶς στεναγμοῦς. Μονάκι μιὰ κερὴν τοῦ ἤθελε χθὲς τὴν νύχτα τὴν τελευταία στιγμὴ πρὸ τοῦ θανάτου του... Μ' ἐβόνασε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, και μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ μισοκρυμμένη : «Γιὰ δὲς λοιπὸν τι εἶνε κατ' ἀπὸ τὸ σεντόνι μου... Νοιώθω δύο λαζωμένα χεῖρα νά με τραβᾶν ἀπ' τὰ πόδια...» Ἐγὼ ἀμέσως κατὰλαβὰ ὅτι ἔσφαρξοσε, μὰ γιὰ νά τὸν εὐχαριστήσω ἀρχισὰ νά φάγω κάτο ἔπι τοῦ σεντόνι. Τότε ἐκεῖνος μὲ φωνὴ πῶ πηγαίνῃ ἀκόμα μοῦ εἶπε : «Ἄσε... μὴν κοιτᾶ... ἔξερω τι εἶν' αὐτὰ τὰ χεῖρα... ἀφήσε τα... και τρέξε γρήγορα καί μοῦ νοῖσε τὸ κάτω συρτάρι αὐτοῦ τοῦ ἐπιπέλου... γρήγορα... Πᾶρε ἀπὸ μέσα ἕνα χωρισμοῦ... θέλω νά γράψω... ἴσως προσιάνω ἀκόμα... θέλω ν' ἀφήσω τὴν περ... Μὰ ὡς ὅτου νά βρῶ τὸ κλειδί και γ'

βράζοντας ἕνα μικρὸ στεναγμὸ... Ὡ! τι εὐτυχία νά πεθάνῃ ζωνεῖς ἐστὶ σὰν ποῦλι!

Ἡ θυροφῶς ἀνάσανε λίγο και ἔπειτα πρόσθεσε λίγο ἐπιμαστευτικὰ :

—Ὁ συμπλογογράφος ἤθελε σήμερα τὸ προῖ μαζί μὲ τὴ θεὰ σὰς τὴ Μαρία... Αὐτὴ τὰ κληρονομαῖ ὀλα...

IV

Μιὰ ὄρ' ἀργότερα, πῶ γλομὴ και πῶ ζωομασμένη, μὲ τὰ μάτια τῆς θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα ἡ καλὴ κυρία Μιρὸν ζωομάγελο ἀπὸ τὰ χεῖρα τὰ κοριτοῦσῆς και ἀσφῶχνοντας μπροστὰ τῆς τ' ἀγόγια τῆς κατέβαινε θλιβερὰ τὴν ὁδὸν Ἄμστερνταμ. Ξαναφροχῶντας πρὸς τὴ ζωὴ τῆς πάλης και τὸν στερησέον. Κι' ἐνὸ φωνάζει τὰ παιδιά τῆς τῆς ἔσφρυγαν χωρίς νά θέλῃ και μερικῆς φράσις σχετικῆς μὲ τὸν νόνο τῆς : «Κοίμα, κοίμα ἔλεγε, νά μὴν προσιάνῃ ἡ θυροφῶς ν' ἀνοίξῃ τὸ συρτάρι... Τοτὸ ἄφησε τὴν κυρία νά περῶσῃ... Συγγωμῆν, κυρία μου!... Χάρης σὲ μὲνα ὅμως πέθανε ψευδὰ σὰν τὸ ποῦλι... Μὴ σούφνετε τὰ πόδια σου, ὀλοῦττα... Γιὰ τὴ θεὰ Μαρία ἡ κληρονομαῖ τὸ δὲν εἶνε τίποτε ἐνὸ γιὰ μᾶς θάλατῃ ἡ σωτηρία... Φαίνα, πρόσθεσε τ' ἀποκρίθη... Ἄς εἶνε, ἡ ζωομασμένη εἶνε πῶ δυνατὴ ἀπ' τὸ ζωομα... ἀνέβα, Πετράκο μου, στοῦ περὶ δρομῶ!...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β. Π.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ὁ τάφος τοῦ Πιέρ Λοτὶ

Ὁ Λήμασχος τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Γαλλίας στὸν ὁποῖον ἀνίχει ὁ μικρὸς κῆπος ὅπου ἔχει ἐνταφιασθῆ ὁ περὶφροχὸς μυθιστοριογράφος Πιέρ Λοτὶ, ἐπειδὴ τὸν ἀνησυχῶσαν συχνὰ ὁ περιηγητὰ ἔκλεισε τὸν κῆπο μὲ τὸν τάφο και δὲν τὸν ἀνοίγει παρὰ σὲ σπάνις περιπτώσις. Ὁ γείτονας του, ὁ ὄμως πῶ καλόβολος στοῖς περιηγητὰς, γιὰ νά τοῦς εὐκολύνῃ πῆρε καί ἔσθησε στοῦ μεσοτόχο ποὺ ζωοῖται τὸν κῆπο του ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ τάφου τοῦ Λοτὶ μιὰ σάλια, καί ἐστὶ οἱ ἔξωτο σκαρφαλοῦνον σ' αὐτὴν ἀπὸ κεῖ βλέπουν τὸν τάφο τοῦ ἔξωτοκοῦ συγγαροῦς.

Ὁι κινεῖς γλωσσῆς λένε ὀσῶσσο ὅτι ὁ καλόβολος γείτονας βγάει ἀρετὰ παραδάσα ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ, μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἐξασφαρισμένο.

Ὁ Βερᾶρεν και ἡ βροχὴ

Ὁ μεγάλος γάλλος ποιητῆς Πῶλ Βαῖλερον γράφοντας τελευταία γιὰ τὸν ἐπίσης μεγάλου Βέλγου ποιητῆ Αἰμίλο Βερᾶρεν ἀνέφερε, μετὰ τῶν ἄλλων, και τὸ ἀκολοῦθο ἀνεκδοτὸ του :

«Μιὰ μέρα συνάντησε τὸ Βερᾶρεν ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Ἰταλία, εἶχε ἀρῆσει πῶσσο τὸν τὴ Φλωρεντία και τὸν ἐκτυφλωτικὸ τῆς ἡλιο, ὄσο δὲ τὸ τραῖνο προφροχῶντας πρὸς τὸ βροχὰ, πλησίαζε καί ἄλλα κλίματα πῶ σκοτεινῶν. Ὁ Βερᾶρεν τόσο ἐνθουσιασῶταν. Ὅταν ἔφτασε σὲ τὴ Νυζὸν, ἄρχισε νά βροχῇ πράγμα ποὺ ἐγώητησε τὸ Βερᾶρεν. Ἐνοιώθη πῶ τὸν ἑαυτο του ποσο μέσα στοῦ στοιχειο του ὄστε ἀνοῖξε τὴν πόρτα τοῦ βαγονιῶ του και βῆκε και στάθηκε στοῦ σκαλιά τοῦ τραῖνου. Κι' αὐτὸ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του μόνο και μόνο γιὰ νά δεχτῶ, γιὰ μερικῆς στιγμῆς, στοῦ πρόσωπο τὴν εὐλογία τῆς βροχῆ!...

ΟΙ ΕΝΑΕΡΙΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ Γερμανὸς διαμαρτυροῦμενος πῶσσο Τεῖκιμαν καταδικάσθηκε ποσο τελευταία σὲ ἄργια, γιὰτὶ εὐλόγησε ἕνα γάμο σ' αἰθέρια ἴψη μέσα σ' ἕνα ἀεροπλάνο!... Ὁ πῶσσο, ὅμως, δὲν ἐδέχθηκε τὴν τιμωρία αὐτὴ. Ἐξῆμα ἀνῆλθε σὲ τῆς ἀπορροήσι, σὲ τῆς ἀνοήσιες ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς τὸν Γερμανὸν διαμαρτυροῦμενον και κέρδισε τὴν ὑπόθεσί του.

Ὁι ἀρχῆς αὐτῆς καθώρισαν ὅτι ὁ δημοσκευτικὸς γάμος σὲ ἀεροπλάνο, εἶνε ἔγκυρος. Τὰ λόγια τοῦ ἀέρος μορεοῖ νά μὴν ἔχουν σημασία. Ὁ γάμος, ὅμως, τὸ ἀέρος ἔχουν και πῶλ μεγάλη μάλαστα!...

Ὁ πῶσσο Τεῖκιμαν δέχθηκε μόνο μίαν ἀλλὴν ἐπιπέλη γιὰτὶ ἐπέστρεψε νά κινηματογραφοθῇ ὁ ἐναερίος και προ-

π ο υ
αὐ τ ο ς
γ ἄ -
μο ς.

